

USNESENÍ

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 7. listopadu 2019 **odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v XXXXX a **poškozeného města XXXXX**, IČO XXXXX, sídlem XXXXX, ve věci obžalovaných 1. V.S., narozené XXXXX, starostky, trvale bytem XXXXX, okres XXXXX, 2. J.R., narozeného XXXXX, tajemníka městského úřadu, trvale bytem XXXXX, a 3. J.K., narozeného XXXXX, důchodce, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 13. 6. 2019, č. j. 1 T 119/2018-513, a rozhodl

takto:

- I. Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce zamítá.
- II. Podle § 253 odst. 1 trestního řádu se odvolání poškozeného zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní V.S., J.R. a J.K. podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v XXXXX č. j. ZT 112/2018-92 ze dne 10. 10. 2018 pro skutky, kterých se měli dopustit tím, že

I. obžalovaný J.K., jako tehdejší tajemník Městského úřadu v XXXXX, za Městský úřad v XXXXX, jako zaměstnavatele, v rozporu s ust. § 16 odst. 2 písm. c) z. č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, v tehdy účinném znění, z něhož mu vyplývala povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu územním samosprávným celkem, a současně v rozporu s ustanovením § 301 odst. 1 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce, jímž mu bylo, jako vedoucímu zaměstnanci, uloženo opatrovat majetek, a obž. V.S., starostka města XXXXX, jako zaměstnankyně, v rozporu s ust. § 38 odst. 1, odst. 2 a § 69 odst. 2, odst. 4 z. č. 128/2000 Sb., o obcích, v tehdy účinném znění, z nichž jí vyplývala povinnost k účelnému a hospodárnému využívání majetku obce,

- 1) dne 25. 6. 2015 v XXXXX, okres XXXXX, uzavřeli dohodu o provedení práce, jejímž předmětem byly „komplexní práce na přípravě a zpracování strategických podkladů Integrované strategie rozvoje území města XXXXX v návaznosti na XXXXX“, které měla za sjednanou odměnu ve výši 40 000 Kč provést V.S., přestože věděli, že se jedná o činnost, která dle přílohy č. 6 tehdy účinného organizačního řádu Městského úřadu v XXXXX, spadá do výkonu funkce starostky města jako strategický rozvoj města a regionu, a že je tedy taková činnost hrazena odměnou za výkon funkce, přičemž tato sjednaná odměna z dohody o provedení práce byla vyplacena v listopadu roku 2015,
- 2) dne 1. 10. 2015 v XXXXX, okres XXXXX, uzavřeli dohodu o provedení práce, jejímž předmětem byla účast obžalované V.S., v pracovní skupině pro přípravu Programu rozvoje města XXXXX“, a to za sjednanou odměnu ve výši 4 000 Kč, přestože věděli, že se jedná o činnost, která dle přílohy č. 6 tehdy účinného organizačního řádu Městského úřadu v XXXXX, spadá do výkonu funkce starostky města jako strategický rozvoj města a regionu, a že je tedy taková činnost hrazena odměnou za výkon funkce, přičemž tato sjednaná odměna z dohody o provedení práce byla vyplacena v prosinci roku 2015 v částce 2 000 Kč, v únoru roku 2018 v částce 1 000 Kč a v dubnu roku 2016 v částce 1 000 Kč,

- 3) dne 28. 12. 2015 v XXXXX, okres XXXXX, uzavřeli dohodu o provedení práce, jejímž předmětem bylo „podílet se na přípravě a zpracování Strategického plánu rozvoje města XXXXX“ obviněnou V.S., a to za sjednanou odměnu ve výši 25 000 Kč, přestože věděli, že se jedná o činnost, která dle přílohy č. 6 tehdy účinného organizačního řádu Městského úřadu v XXXXX, spadá do výkonu funkce starostky města jako strategický rozvoj města a regionu, a že je tedy taková činnost hrazena odměnou za výkon funkce, přičemž tato sjednaná odměna z dohody o provedení práce byla vyplacena v měsíci květnu roku 2016,

čímž způsobili Městu XXXXX, IČO XXXXX, sídlem XXXXX XXXXX škodu v celkové výši 69 000 Kč spočívající v duplicitním hrazení činností, které měla obžalovaná V.S. provádět jako součást výkonu funkce starostky města,

II. obžalovaný J.R., jako tehdejší tajemník Městského úřadu v XXXXX, za Městský úřad v XXXXX, jako zaměstnavatele, v rozporu s ust. § 16 odst. 2 písm. c) z. č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, v tehdy účinném znění, z něhož mu vyplývala povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu územním samosprávným celkem, a současně v rozporu s ustanovením § 301 odst. 1 písm. d) a § 302 písm. g) zákoníku práce, jímž mu bylo, jako vedoucímu zaměstnanci, uloženo opatrovat majetek, a obž. V.S., starostka města XXXXX, jako zaměstnankyně, v rozporu s ust. § 38 odst. 1, odst. 2 a § 69 odst. 2, odst. 4 z. č. 128/2000 Sb., o obcích, v tehdy účinném znění, z nichž jí vyplývala povinnost k účelnému a hospodárnému využívání majetku obce,

- 4) dne 14. 7. 2016 v XXXXX, okres XXXXX, uzavřeli dohodu o provedení práce, jejímž předmětem byly „komplexní práce na přípravě a hodnocení plnění Strategického plánu rozvoje města XXXXX včetně přípravy akčního plánu na následující období v návaznosti na plnění Volebního programu města XXXXX za období 2015-2018“, které měla za sjednanou odměnu ve výši 30 000 Kč provést V.S., přestože věděli, že se jedná o činnost, která dle přílohy č. 6 tehdy účinného organizačního řádu Městského úřadu v XXXXX, spadá do výkonu funkce starostky města jako strategický rozvoj města a regionu, a že je tedy taková činnost hrazena odměnou za výkon funkce, přičemž tato sjednaná odměna z dohody o provedení práce byla vyplacena v listopadu roku 2016,

čímž měli způsobit Městu XXXXX, IČO XXXXX, sídlem XXXXX XXXXX škodu v celkové výši 30 000 Kč spočívající v duplicitním hrazení činností, které měla obžalovaná V.S. provádět jako součást výkonu funkce starostky města,

čímž měli spáchat obž. V.S., obž. J.K. (v bodech 1) až 3)) a obž. J.R. (v bodě 4) přechin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku a přechin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu bylo poškozené Město XXXXX, zastoupené opatrovníkem JUDr. Alžbetou Machurovou odkázáno se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Takto vyhlášený rozsudek napadli v zákonné lhůtě odvoláním státní zástupce v neprospěch všech obžalovaných do zprošťujícího výroku a poškozené město XXXXX prostřednictvím svého opatrovníka do výroku o náhradě škody. Státní zástupce v odvolání namítal, že zjištěný skutkový stav byl nesprávně právně posouzen a že došlo k nesprávné aplikaci a interpretaci trestních i mimotrestních norem. Namítal, že ustanovení § 220 odst. 1 trestního zákoníku postihuje porušení konkrétní povinnosti a nikoli porušení konkrétního zákazu, z čehož vycházel soud I. stupně, úvahy o existenci zákazu stíhaného jednání označil za nadbytečné. S odkazem na zákonná ustanovení citovaná ve výroku napadeného rozsudku současně rozvedl, že obžalovaní měli povinnost spravovat, popřípadě opatrovat, cizí majetek, čímž je míněno, že v případě vlastní schopnosti provést nějakou činnost, která se týká obsahu funkce osoby, je taková osoba povinna provést činnost sama, respektive prostřednictvím osob, které má k tomu k dispozici a to v rámci výkonu své funkce a bez nároku na dodatečnou odměnu. Namítal, že při výkonu práce dle dohod o

provedení práce je třeba kontrolovat i dobu skutečně prováděné práce, která ovlivňuje výši odměny. Uvedl, že v dané věci byla obžalovaná S. schopna sama předmětné činnosti provést, neboť je sama provedla a měla k tomu i vlastní časovou kapacitu. Současně nebyla evidována její pracovní doba ani prostředky, které k takové činnosti využila, když se zřejmě jednalo o pracovní prostředky starostky města. Nesouhlasil s tím, že by provedené práce nespadaly do výkonu funkce starostky a s odkazem na důkazně nepodpořený závěr soudu I. stupně o této otázce vycházející ze srovnání ohledně měst jiné velikosti sám dovozoval, že ve městě dané velikosti musí starosta vykonávat v rámci výkonu své funkce nejen činnosti manažerské a koordinační, ale i činnosti administrativní, když navíc činnost pod bodem 2 je činností projednávající. Za nepodstatné dále označil, že i ostatní členové pracovní skupiny byli za účast na jednání odměněni, když nevystupovali v pozici starosty města. Činnosti spojené s vypracováním a vyhodnocením anket považoval za součást manažerských činností. Namítal, že je nerozhodné, zda byl organizační řád města platný a odkazoval na ustanovení § 103 odst. 4 písm. g) zákona o obcích s tím, že starosta rozhoduje o záležitostech samostatné působnosti obce svěřených mu radou obce. Tím poukazoval na to, že veškeré činnosti související s oblastí strategického rozvoje města a regionu musely spadat pod výkon funkce starostky. Poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 2430/2014. Namítal, že výpovědi svědkyň J.Z.H. a M.K. obsahují jen právní názory svědkyň, přičemž i přesto upozorňoval na vztah svědkyně Z.H. k městu XXXXX a vyslovil na základě k odvolání přiloženého vyjádření svědkyně v jiné trestní věci pochybnosti o její odborné erudici, když ve svém vyjádření pochybila zejména ohledně znalostí trestního zákoníku. Uvedl, že obžalovaným byly známy kompetence starostky města, věděli, že jsou úředními osobami, poukazoval na výpověď svědka V. ohledně vyplácení prostředků jako dalších platů. Uvedl, že pro naplnění subjektivní stránky činů je také významné, že následně přestaly být již takové dohody uzavírány, poukazoval na existenci pohnutky požadované v § 329 odst. 1 trestního zákoníku s tím, že úmyslem obžalovaných byl neoprávněný prospěch obžalované S.. Dále poukazoval na to, že zpráva auditorky M.L. nemůže být interpretována výlučně ve prospěch obžalovaných, když předmětné dohody byly kontrolovány jen výběrovým způsobem a není zřejmý ani přezkum některých z předmětných smluv. Uvedl, že soud I. stupně postupoval nesprávně při zproštění obžalovaných obžaloby a v navazujícím výroku o náhradě škody a navrhoval, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a věc podle § 259 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního řádu vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

3. Poškozené město XXXXX prostřednictvím své opatrovnice uvedlo, že odvolání do výroku o náhradě škody podává z důvodu opatrnosti s tím, že v případě, že by jednání obžalovaných byla posouzena jako trestné činy, žádalo, aby jim byla uložena požadovaná povinnost k náhradě škody.
4. Obžalovaní s odvoláními nesouhlasili a navrhovali jejich zamítnutí podle § 256 trestního řádu. Obžalovaná V.S. uvedla s odkazem na judikaturu a stanovisko ministerstva vnitra ČR, že uzavření předmětných dohod bylo přípustné a v řízení bylo prokázáno, že náplň práce dle předmětných dohod nebyla činnost, která je předmětem plnění úkolů starostky města. Rozebrala jednotlivé prováděné činnosti dle dohod s tím, že tyto činnosti do její kompetence starostky nespadají, navíc je v katalogu prací vedena pozice referent rozvoje územních samosprávných celků, do jehož náplně práce spadá i sestavování programů rozvoje obce a taková náplň práce proto nemohla tvořit náplň práce starostky. Poukazovala na to, že takovou pracovní pozici nemá město XXXXX zřízeno, současně následně musela být na tyto práce najata jiná osoba. Nesouhlasila se závěry státního zástupce v tom, že v případě vlastní časové kapacity by měla být vždy činnost provedena jí osobně. Namítala, že žádný z obžalovaných neporušil povinnost řádně spravovat cizí majetek, současně nedošlo ke vzniku škody, neboť práce dle dohod byly odvedeny a v případě, že by je neprovedla, musely by být zadány jiné osobě a externím dodavatelům a došlo by k navýšení nákladů města. Nesouhlasila se zpochybněním odbornosti svědkyně Z.H.. Ve vztahu k naplnění podstaty přečinu dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku upozorňovala na nutnost naplnění pohnutky přečinu, když tato není v konkrétních skutkových okolnostech ani vyjádřena ve skutkové větě rozhodnutí.

Namítala, že svého postavení nezneužila a trestní řízení je proti ní vedeno neoprávněně, bylo zneužito v rámci předvolebního boje jejím politickým oponentem V. a značně ji poškodilo.

5. Obžalovaný J.R. uvedl, že soud I. stupně správně zjistil a posoudil skutkový stav. Uvedl, že neporušil svou povinnost řádně hospodařit s prostředky obce. Uvedl s odkazem na konkrétní kalkulace jiných měst a výpověď svědka Z.O., že jiná města zadávají vypracování strategického plánu a dílčí práce na vypracování plánu externím subjektům. Vyhotovení podkladů strategického plánu předmětným způsobem pak označil za finančně příznivější variantu, když nemohlo dojít k porušení povinnosti řádně hospodařit s majetkem obce. Nesouhlasil se závěry odvolání státního zástupce v tom, že měly být předmětné činnosti vykonány v rámci výkonu funkce starostky bez nároku na odměnu, neboť v takovém případě by jakékoliv dohody o provedení prací mezi obcí a členy zastupitelstva nebo starostkou nebyly možné a starostka obce by měla provádět veškeré a to i manuální práce v obci. Současně dle něj nerozhoduje ani počet zaměstnanců obce. Namítal, že starosta obce nemůže vykonávat veškeré administrativní úkony a výkon činností, které může provádět kterýkoliv zaměstnanec nebo jiný externí subjekt. Jestliže práce mohla vykonávat kterákoliv jiná osoba, nemohlo jít o výkon funkce starostky obce. Ve svých závěrech odkazoval shodně na stanoviska ministerstva vnitra, komentářovou literaturu a soudní judikaturu. Nesouhlasil s tím, že by zastupitelstvo obce mělo postupovat dle předmětného organizačního řádu a tento akceptovalo, když s ním ani nebylo seznámeno. Upozorňoval na to, že se u dohod o provedení práce neeviduje pracovní doba, není řešeno, jaké prostředky zaměstnanec v rámci takové dohody využívá a výkon funkce starostky nelze zaměňovat za pracovní dobu starostky, neboť výkon funkce trvá v podstatě nepřetržitě. Dokládal oproti argumentaci odvolatele odbornost svědkyně Z.H. v oboru práva územní samosprávy, současně vylučoval zprávou města, že by tato vykonávala právní činnost pro město XXXXX. Současně rozporoval tvrzení svědka V. a rozebíral nepravdivost jeho výpovědi ohledně suplování mimořádných platů odměnami z dohod a ohledně své další činnosti pro město. Namítal, že tento svědek se také účastnil výsledku jiných svědků a proto by nemělo být k jeho výpovědi přihlíženo.
6. Obžalovaný J.K. ve svém vyjádření učinil obdobné argumenty k nesouhlasu s podanými odvoláními jako ostatní spoluobžalovaní. Uvedl, že své povinnosti neporušil a v rámci uzavření předmětných dohod se vždy jednalo o nejefektivnější řešení pro město. Dohoda z 1. 10. 2015 byla uzavřena také v rámci návrhu realizačního týmu, všechny práce byly provedeny, což dokládají výstupy z nich, jejich provedení třetím subjektem by bylo časově i finančně náročné. I on poukazoval na výpověď svědka O. o běžnosti aplikovaného postupu, provedené práce nepovažoval za činnosti, které by se týkaly výkonu funkce starostky, když mohly být vykonávány i třetími subjekty. Provedl rozbor činností spadajících dle něj do výkonu funkce starosty města a to s vyloučením administrativních prací u měst obdobné velikosti, poukazoval shodně na neexistenci personálního aparátu pro zpracování předmětných prací ve městě. Dále poukazoval na nemožnost zaměňovat dobu výkonu funkce starostky s její pracovní dobou, nesouhlasil s výkladem zákona o obcích provedeným v odvolání ani s tím, že by zastupitelstvo města bylo seznámeno s předmětným organizačním řádem. I on poukazoval na odbornost svědkyně Z.H. a nesouhlasil s tvrzeními státního zástupce k její osobě v podaném odvolání. Poukazoval na nevěrohodnost svědka M.V. a jeho využití trestního řízení v rámci předvolební kampaně, dále na nepravdivost jeho tvrzení o vyplácení odměn k suplování dalšího platu starostky, čemuž neodpovídají ani data uzavírání dohod. Namítal, že v popisu skutku nebyla vyjádřena pohnutka obžalovaných jako znak přečinu dle § 329 odst. 1 trestního zákoníku a nebyl doložen ani důvod obžalovaného požadovat majetkový prospěch pro starostku města. Uvedl, že činnosti dle dohod o provedení práce byly provedeny a nebylo rozhodné, který subjekt za to obdržel odměnu. Namítal, že takto nemohla městu ani vzniknout škoda.

7. Odvolací soud ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek, jakož i průběh řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce není důvodné, současně odvolání poškozenému při zprošťujícím výroku nepřisluší.
8. Pokud jde o řízení předcházející vydání napadeného rozsudku, bylo v něm postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, když soud I. stupně respektoval práva všech obžalovaných na obhajobu, odvolací soud neshledal procesní pochybení, která by ve svých důsledcích vedla k rozhodnutí podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, procesní vady nebyly ani předmětem námitek odvolatele. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku tak netrpí vadami či nedostatky, které by měly vliv na správnost napadeného rozsudku. Odvolací soud konal také veřejné zasedání za přítomnosti obžalovaných i jejich obhájců, i zde tak byla jejich práva, včetně práva na obhajobu, zachována.
9. Pokud jde o zprošťující výrok, soud I. stupně shromáždil všechny potřebné důkazy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby mohl ve věci spolehlivě a objektivně rozhodnout. Tyto důkazy následně hodnotil postupem, který mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž učinil skutková zjištění, která i dle odvolacího soudu nejsou v rozporu s obsahem provedených důkazů, natož v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými a právními závěry. Odůvodnění napadeného rozsudku je také v intencích ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, neboť soud I. stupně dostatečně a přesvědčivě vyložil, které skutečnosti má za prokázané a z jakých důkazů přitom vyšel a odvolací soud se s jeho argumentací a to ve skutkové i právní rovině ztotožňuje. Odvolací soud proto může na skutkové a právní závěry obsažené v napadeném rozhodnutí soudu I. stupně, které považuje za správné a úplné, ve stručnosti odkázat.
10. Současně je třeba již v této části uvést, že odvolací důvody uváděné státním zástupcem jsou v podstatě pouze opakováním předchozích argumentů, které již zazněly před prvostupňovým soudem, současně směřují dílem i do hodnocení důkazů a za dané situace je nutno poukázat na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, pokud toto hodnocení není v rozporu s provedeným dokazováním a zásadami logiky a pokud ho není nutno považovat za zjevně svévolné. Při závěru, že hodnocení důkazů je tak výsostným právem soudu I. stupně, přičemž odvolací soud neshledal v takovém hodnocení zřejmé nelogičnosti, popř. zásadní nesoulad mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými a z nich vyvozenými právními závěry prvostupňového soudu, není na straně odvolacího soudu ani dána možnost ke změně takového hodnocení a napadeného rozhodnutí. Tato argumentace pak platí bez ohledu na odsuzující nebo, jako v daném případě, na zprošťující výrok učiněný soudem I. stupně. To se týká i vyhodnocení případné zaujatosti oznamovatele trestné činnosti M.V., ani v této části hodnocení prvostupňového soudu nepřesahuje rámec hodnocení důkazů, který mu náleží, a to i při hodnocení jeho postavení v obci a ve spojitosti s konkurenčním prostředím v komunální politice.
11. Soud I. stupně tedy provedl dokazování v požadovaném rozsahu a provedené důkazy náležitým způsobem zhodnotil, své úvahy projevil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. I odvolací soud považuje rozsah dokazování za ucelený a úplný. V odvolacím řízení bylo dokazování doplněno pouze o opisy rejstříků trestů obžalovaných, které jsou beze změn a nadále vykazují jejich dosavadní trestní bezúhonnost. Současně byly provedeny i listiny předložené jako přílohy odvolání a vyjádření obžalovaných, které se ovšem vztahují pouze k otázce odbornosti svědkyně J.Z.H., popř. dokládají, že jmenovaná pro město XXXXX nevykonávala právní služby (vyjádření Městského úřadu XXXXX). Lze tedy konstatovat, že doplněné dokazování nijak závěry soudu I. stupně nenarušilo, když se ani netýkalo podstaty předmětné trestné činnosti, která byla obžalovaným kladena za vinu. Nad rámec rozhodnutí lze ostatně uvést, že ani dle odvolacího soudu není důvod považovat odbornost svědkyně J.Z.H. v oblasti správního práva přes námítky odvolatele za jeho argumentací narušenou (lichou a nad rámec se jeví s ohledem na její obor argumentace nepřesnostmi ve znalostech trestního práva z jiné trestní věci). Ostatně ve vztahu ke skutkovému stavu by to vlastně

ani nebylo a není jinak podstatné, když její pozice, stejně tak jako pozice svědkyně M.K. – ředitelky odboru veřejné správy Ministerstva vnitra České republiky - spíše než v postavení svědkyně je v pozici jakési právně konzultační, když jejich výpovědi spíše směřují k praxi ohledně výkladu práva obecního zřízení a rozsahu činností spojených s výkonem funkce starosty města. Zde je ovšem třeba upřesnit, že vykladatelem práva a zákona je vždy soud (dle zásady *iura novit curia* - soud zná právo) a výpovědi uvedených svědkyň bylo možno využít v rámci jejich vyjádření pouze podpůrně – právní výklad a právní zhodnocení věci totiž vždy náleží soudu. Odvolací soud proto neshledává ani důvod řešit vztah svědkyně Z.H. k městu XXXXX, který se ostatně nepotvrzuje, popř. důvod k hodnocení její znalosti trestního práva a odbornosti.

12. V dané věci měla spočívat podstata presumované trestné činnosti obžalovaných v tom, že se měli dopustit jednak přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku tím, že porušili zákonem uloženou povinnost spravovat nebo opatrovat cizí majetek a tím jinému způsobili škodu nikoli malou, jednak přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku tím, že jako úřední osoby, které v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonávaly svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. To vše ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Faktická podstata trestné činnosti měla spočívat zjednodušeně v tom, že obžalovaná S. jako starostka města XXXXX a obžalovaní K. a R. jako tajemníci Městského úřadu v XXXXX, měli s obžalovanou uzavřít předmětné dohody o provedení prací a vyplatit za provedení sjednaných prací obžalované S. v nich sjednané odměny, přestože za sjednané práce jí neměla být odměna vyplacena, neboť tyto práce měly spadat do činností spojených s výkonem funkce obžalované jako starostky města XXXXX. Tím měla být ve výši takto vyplacených odměn způsobena škoda městu XXXXX.
13. V řízení bylo současně prokázáno a není nijak ani sporováno ani vyvráceno, že předmětné dohody o provedení prací byly sepsány, práce provedeny a realizovány ve prospěch města a že za tyto byla vyplacena obžalované S. sjednaná odměna. Lze také konstatovat, a nebylo obžalobou vyvráceno, že doklady byly také řádně zavedeny do účetnictví města a zaevidovány, což potvrdil i provedený účetní audit. K podstatě trestné činnosti je tak skutkově řešena pouze situace, zda tedy tyto práce spadaly či nespádaly do předmětu výkonu funkce starostky – obžalované S. a zda jí tedy za tyto práce odměna náležela či práce měla vykonat bez nároku na odměnu sjednanou v předmětných dohodách. I v této části hodnocení se odvolací soud ztotožnil se závěry prvostupňového soudu. Nalézací soud dále také náležitě vyhodnotil i další otázky nenaplnění subjektivní stránky žalovaných trestných činů a neprokázání pohnutky obžalovaných jednat v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch a jednat v úmyslu způsobit jinému, tedy městu XXXXX, škodu.
14. Soud I. stupně dostatečně a podrobně rozbořem jednotlivých dohod zdůvodnil, proč má za to, že práce dle sjednaných dohod do prací spojených s výkonem funkce starostky a pokrytých odměnou starostky, která jí za takový výkon funkce náleží, nespádají, toto odůvodnění vychází z dostatečného rozsahu provedení a zhodnocení provedených důkazů, i dle odvolacího soudu je logické a přesvědčivé, splňuje i předpoklady zhodnocení sporných skutečností v pochybnostech ve prospěch obžalovaných. Předmětné dohody mohly být uzavírány, a to v souladu s již dříve uvedenou judikaturou, tehdy, když se jednalo o dohody, jejichž náplní není výkon funkce starostky a nejde-li ani o žádný z případů neslučitelnosti funkce starostky s funkcí vykonávanou v pracovně právním vztahu dle takové dohody (viz. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 4. 6. 2015, sp. zn. 21 Cdo 2430/2014). Pokud se tedy obec rozhodne uzavřít se starostou dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr, může se taková dohoda týkat pouze záležitostí, které obsahově nesouvisejí s výkonem funkce člena zastupitelstva obce ve funkci starosty. Soudem I. stupně byl proveden zodpovědně vlastní rozbor jednotlivých předmětných dohod a to nejen dle jejich názvu, ale především dle vlastní obsahové náplně a konkrétních činností tak, jak byly důkazně prokázány a které dle nich obžalovaná S. vykonávala. Ani tato obsahová náplň a faktický rozsah provedených prací nebyl vyvrácen a provedenými důkazy zpochybněn. Z takto zjištěného obsahu provedených prací i dle odvolacího soudu vyplývá, že nebylo prokázáno, že by se jednalo o činnosti,

kteřé by měly být pokryty rozsahem zahrnutým pod výkon funkce starosty města dle zákona o obcích, když je správně soudem I. stupně zdůrazněno, že se jednalo o práce administrativní, dotazníkové, analytické a přípravné pro činnost orgánů města a zejména pro zajištění strategie rozvoje města a regionu, tedy nikoli činnosti spojené s reprezentační, vedoucí a manažerskou pozicí starosty, jeho koordinační, rozhodovací a projednávací a vyjednávací činností - tedy činností specifikované především v § 103 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Lze přisvědčit i závěru, že o tom, že takové práce nemohly spadat do výlučné kompetence starostky, svědčí i to, že, jak bylo doloženo, je na ně určena i jiná pracovní pozice nebo jsou na ně najímány externí subjekty, kterým jsou za ně pochopitelně také odměny vypláceny, k čemuž také ostatně i následně i ve městě XXXXX došlo. Současně nelze přijmout ani argumentaci odvolatele, že obžalovaná S. měla mít vlastní časovou kapacitu na provedení prací v rámci výkonu své funkce starostky, když je fakticky provedla, toto nijak nebylo nedoloženo a v takovém případě by taková argumentace musela vést k absurdnímu závěru bez stanovení mezí, že může vlastně starostka provést veškeré práce například spojené se strategickým rozvojem města a regionu sama, což není nepochybně závěr správný a důvodný. Není také pro stanovení rozsahu činností spadajících pod výkon funkce starosty rozhodná ani velikost obce, lze ovšem obecně připustit, že relevantní by v dané situaci mohlo být, kdyby pracovní pozice na takové práce byla ve městě zřízena a jiná osoba by byla za obdobné práce odměňována, k čemuž ovšem v dané věci nedošlo.

15. Obžaloba vycházela zjevně v době podání především z vyjádření Ministerstva vnitra České republiky z 15. 1. 2018 ve spojení se stanoviskem ministerstva č. 2/2016, to ovšem jednak není závazné pro soudy v trestní věci, a to ani pochopitelně k závěru o spáchání trestného činu, jednak vyjádření spojené s tím, že činnosti z předmětných dohod se mohou překrývat s výkonem funkce starostky, vycházelo evidentně pouze z názvu dohod, bez přezkoumání faktické obsahové náplně konkrétních činností vykonávaných dle sjednaných dohod o provedení prací, což potvrzuje ve svém výkladu sama M.K. při řešení faktické obsahové náplně dohod. Dále obžaloba vycházela i z Organizačního řádu Městského úřadu XXXXX, z jeho přílohy č. 6, z něhož se podává, že do kompetencí starostky náležel strategický rozvoj města a regionu, územní plánování a záměry, investiční akce a jejich financování a jiné činnosti související s rozvojem města. K tomu odvolací soud doplňuje, že není ani tak podstatné, zda je vůbec tento organizační řád platný tak, jak je rozporováno (zda měl být schválen zastupitelstvem či nikoli), ale podstatné zejména je, že ani tak by nemohly předmětné činnosti dle dohod spadat právě pro jejich charakter do rozsahu výkonu funkce starostky města, když ani takové vymezení v organizačním řádu nemůže pokrývat veškeré přípravné, administrativní a další práce a veškeré činnosti spojené se strategickým rozvojem města, ale je logické, že i v organizačním řádu byly míněny opět činnosti spojené se starostou města jako vedoucím pracovníkem, činnosti manažerské, rozhodovací apod. K námitkám odvolání a vyjádření obžalovaných lze rozvést, že dle odvolacího soudu není rozhodná také ani neurčená pracovní doba starostky, ani doba výkonu takových prací a to s ohledem na atypičnost postavení starosty obce a výkon jeho funkce v podstatě bez časového omezení a vymezení. Rozhodnou je pouze konkrétní obsahová náplň činností dle dohod o provedení prací a možnost nebo nemožnost jejich podřízení pod výkon funkce starosty dle příslušných právních předpisů, zejména dle zákona o obcích. Jak uvedeno shora, je také nerozhodné, že se soud vlastně ve výsledku ztotožnil se závěry J.Z.H., neboť sám skutkové i právní skutečnosti vyhodnotil a svého hodnocení dostatečně projevil v odůvodnění napadeného rozsudku.
16. S odkazem na podrobné zdůvodnění prvostupňového soudu lze shrnout, že se i odvolací soud ztotožňuje s tím, že ve věci nebylo prokázáno ani naplnění objektivní ani subjektivní stránky posuzovaných trestných činů a to jak v porušení zákonem uložených povinností obžalovaným dle zákona o obcích a o úřednících územních samosprávných celků nebo zákoníku práce, tedy že by porušili povinnosti spravovat nebo opatrovat řádně majetek obce a že by vykonávaly své pravomoci v rozporu s právními předpisy, když práce dle předmětných dohod o provedení práce byly pro město realizovány, byly tedy provedeny, sjednání takových dohod bylo v pravomoci tajemníků městského úřadu a nepodléhalo dalšímu schvalovacímu procesu. Současně nebylo

prokázáno, že by realizované práce spadaly pod výkon funkce starostky města a tím by byly pokryty její odměnou starostky a že by tedy obžalované S. za ně neměla náležet sjednaná odměna a že by tedy tato byla vyplacena neoprávněně. Nebylo ani prokázáno, že by obžalovaní způsobili městu XXXXX škodu, natož škodu nikoli malou, nebo že by obžalovaná S. takto získala neoprávněný prospěch, když vyplacenou odměnu také nelze považovat za nestandardní a tato by musela být vyplacena jinému zaměstnanci nebo externímu subjektu, neboť provedení sjednaných prací bylo důvodné, odměny za takové práce byly dílem vypláceny i jiným zaměstnancům, s nimiž byly dohody na takové práce uzavírány.

17. Nebylo také prokázáno, že by obžalovaní jednali v zákonem požadovaném úmyslu, tedy že by byla naplněna subjektivní stránka trestných činů (nedošlo k prokázání úmyslného zavinění na straně obžalovaných, ať již k naplnění volní složky ve formě chtění (pachatel chtěl porušit zájem chráněný trestním zákonem) nebo srozumění (pachatel byl s takovým porušením zájmu srozuměn). Navíc ve smyslu § 329 odst. 1 trestního zákoníku se vyžaduje nejen úmyslné jednání pachatelů, ale také pohnutka spočívající v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný majetkový prospěch, o čemž ostatně také ani faktické provedení prací nijak nesvědčí (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 2. 2014, sp. zn. 5 Tdo 77/2014). V dané věci se nejednalo o, pro obdobnou trestnou činnost typické, dohody spojené se schválením odměn a jejich proplacení za fiktivní činnosti, které nejsou prováděny, a o s tím spojené podvodné obohacení pachatelů bez jakékoli provedené činnosti.
18. V řízení nebylo prokázáno, že by obžalovaní úmyslně porušili své zákonné povinnosti řádného hospodáře spravovat nebo opatrovat cizí majetek a ostatně i v případě neprokázání existence takového úmyslu bez rozumných pochybností by byla vždy na místě aplikace zásady *in dubio pro reo* vyplývající z principu presumpce neviny. Je třeba zdůraznit, že trestní řízení je spojeno v obecné rovině se zásadami presumpce neviny vyjádřené vedle nadzákonných norem i v ustanovení § 2 odst. 2 trestního řádu. Tato zásada je spojena se základním zákonným požadavkem spočívajícím v tom, že vina obžalovaného musí být úplně a bez pochybností prokázána, obžalovaný může být odsouzen pouze tehdy, jestliže byly odstraněny všechny důvodné pochybnosti o jeho vině a není-li jeho vina plně prokázána, musí být obžaloby zproštěn. Ve své podstatě je tedy tato zásada spojena i s respektováním právě pravidla trestního řízení postupu v pochybnostech ve prospěch obžalovaného a pravidla nutnosti prokázání viny obžalovanému, nedokázaná vina má stejný význam jako dokázaná nevina. Rozsah činností spadajících do výkonu funkce starosty při absenci výslovné konkrétní právní úpravy také není nijak jednoznačně vymezen, i z provedeného dokazování vyplývá, že se může ad hoc u konkrétních činností i výkladově rozcházet, a to i v odborné úrovni, a i toto narušuje při důvodných pochybnostech naplnění úmyslného zavinění na straně obžalovaných. Lze doplnit, že následné ukončení obdobných dohod a najímání externích pracovníků na takové práce také nemá na naplnění subjektivní stránky činu obžalovaných vliv, když to svědčí pouze o tom, že začalo být postupováno bez vztahu k prokázanosti předchozího úmyslného protiprávního jednání striktněji raději dle stanoviska ministerstva vnitra v obavě z možného pochybení a postihu.
19. Nad rámec rozhodnutí lze uvést, že nelze za vhodné označit obecně uzavírání takových dohod vztahujících se k vyplácení rozpočtových prostředků v situaci, kdy je taková dohoda uzavírána pracovní podřízenou osobou jako zástupcem zaměstnavatele s osobou fakticky nadřízenou jako zaměstnancem, neboť pochopitelně může taková dohoda navozovat zavádějící a spekulativní úvahy a pochybnosti o její důvodnosti a opodstatněnosti a je mnohem vhodnější při nutnosti uzavření takové dohody vše realizovat se širší kontrolou veřejnosti a s vědomím kolektivního orgánu, což je ostatně v současné době i v souladu s platnou právní úpravou. Jak uvedeno, v předmětné době ovšem obdobné dohody o provedení práce s představiteli města nijak výslovně zákonem vyloučeny nebyly, mohly být i dílem obvyklé a uzavírány i v jiných obcích a to právě s ohledem na znalost potřebné problematiky u osob, které dle nich práce vykonávaly a mohly tedy takové činnosti provést pro zadavatele časově i ekonomicky výhodněji.

20. Soud I. stupně proto postupoval správně, jestliže za daných okolností obžalované obžaloby dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu v plném rozsahu zprostil. V dané věci tedy bylo prokázáno, že se skutky staly, když k uzavření dohod, provedení prací i vyplacení odměn došlo, nebylo však prokázáno, že by tato jednání byla trestnými činy. Proto byli důvodně obžalováni obžaloby zproštění dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu. Pochybení prvostupňového soudu lze shledat pouze ve formulačních pasážích výroku spočívajících v tom, že obžaloba Okresního státního zastupitelství v Kroměříži č. j. ZT 112/2018-92 byla ze dne 8. 10. 2018 a 10. 10. 2018 byla doručena soudu, současně ve výroku napadeného rozsudku chybí obvyklá formulace v závěru výroku navazující na ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, když zprošťujícím důvodem je, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Oprava těchto pochybení by byla ovšem zcela formální, zprošťující důvod je zřejmý z přímé citace § 226 písm. b) trestního řádu a odvolací soud má proto za to, že postačí na takový postup poukázat v odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu.
21. Z uvedených důvodů proto odvolání státního zástupce nelze považovat za důvodné a proto bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto. K odvolání poškozeného města XXXXX nutno uvést, že poškozenému odvolání proti výroku zprošťujícího rozsudku, jímž byl podle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázán se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, nenáleží a jde o odvolání podané osobou neoprávněnou. Proto bylo zamítnuto podle § 253 odst. 1 trestního řádu (shodně rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 15. 3. 1967, sp. zn. 2 To 22/67, publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 43/1967 tr.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1, § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Zlín 7. listopadu 2019

Mgr. Radana Macháňová Laštůvková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Vít Krchňáček
soudce